ПѢСНОПОЙЧЕ.

Сѫбрано и нарѫдено

отъ

Никола Герова Б. Копривщица.

ЦАРЕГРАДЪ.
Въ Печатница-та Ѳадде-а Дивитчїана.
1860.

НАРОДНИ ПѢСНИ.

1

Пійте ми ѫте дружина,
И добра дума думайте.
Сѫ добромѫ да сѧ заповимѧѫ,
На тѧѧ земѧ чюжденска,
Чюжда е земѧ усилна,
Кайно ми майка машеха,
А своѧ земѧ растьжна
Кайно ми майка рождена.

2

Что си Ѧно на дни бѣла?
На дни бѣла и червена.
На дни жѫлта и зелена?
Не ли питашь лудо младо,
Нели питашь да ти кажа,
Азе люба двѣ любе-та,
Двѣ любе-та двѣ противни.
Прьво-то е Иванѫ кнакѫ,
Второ-то е люта змїѧ.
Кога люба Иванѫ кнакѫ,
Азѫ сьмѫ бѣла и червена.
Кога люба люта змїѧ,

Азъ еьмъ жълта и зелена,
Иванъ юнакъ на чердаци
На чердаци на дюшеци,
Люта змія у горница
У горница у пещера.

3

Карамфилко мала моме!
Нечто нѣкамъ да тѧ питамь.
Ала право да ми кажешь.
Да ми кажешь да не лжжнишь.
Ты глѣдала сжнь за мене?
Като азе каза тебѣ;
Сношн вечеръ тѧ сжнувахъ,
Че станахме два гжлжбка,
Два гжлжба два гривека.
Па станахме отлетехме,
Утидохме въ лозія-та,
Двама мирни нетоѫхме
Сзборйхме сѧ сломнухме сѧ
Потрошнхме лозинкы-тѣ.
Гдѣ ни сжзрѣ паджрче-то,
Той ни тихо отговаря:
И шу, и шу, два гжлжба,
Два гжлжба два гривека,
Потрошнхте лозинкы-тѣ.
Мы станахме та хвржкнахме

Кондисахме на вишны-тѣ,
И тамъ мирни нестояхме
Съборнихме ся сломнихме ся,
Потрошнихме стебжлаца-та,
Поронихме вишници-тѣ.
Пакъ ни видѣ паджрче-то,
Той ни нищо непродума.
Нъ си бржкна въ пазуха-та,
Та извади ситна мрѧжа,
Та премрежи назе двама
Та ни тури въ златенъ ковчегъ.

4

Момиче Яниче, излѣзъ на пенджурче,
Да выдѧ Яниче твое бѣло лице.
Та да го напиша на бѣла хартіѧ,
И да го запрата на Стамболъ чаршіѧ.
Да видѧть Яниче млади тръговче-та,
Млади тръговче-та млади ергенче-та.
Кѫкво любе люба какъ привлекателно,
Който го поглѣдне слѣдъ него отива.
Вѣжды-тѣ му тѫнкы като піявици,
Очитѣ му черни като двѣ черешкы
Бузици сладичкы като абжлчици.
Устница мѫничка съ пара разрѧзана,
Гушица бладичка като мрѧна рыба.
Снажица тънічка като фиданъ въ градина,

Думици саздичкы ще умра з.

5

Тргнало момче Чирпанче
Чирпанче Черпанлійченце,
На длъга пьтя да иде
На трговія въ Цариградъ;
Вржвело что е вржвело,
Минало гора зелена,
Излтало поле широко,
Въ срѣдъ поле дръво высоко
Подъ дръво студно кладенче.
Отсѣдна момче отъ конче,
Вржкнало въ мешния дисагы,
Извади тасче сребжрно,
Пило водица студена.
Вркнало въ коюня джебове,
Извади често гребенче,
Руса си коса разрѣши,
И на косица думаше
Косице мила косице!
Ще ли да ми ся развявашь
По Бдрененскы-тѣ пжтища
По Цариградскы друмища.
Токо е това изрѣкло,
Ето сегмене дойдоха
Та си момченце хванали,

Руса му глава узели .
И на Чирпанъ ѫ занели
На Чирпанъ на войвода-та,
Връвело мало голѣмо
Да глѣда глава юначка,
Дошла е една бабица
Да види глава юначка,
И на главица думаше :
Главице мила главице !
Така ли мама мислила
Кога е тебѣ глѣдала,
Сегмене баби думаха :
Аферимъ бабо машалла,
Отхрани бабо и други
Да гдѣ сынати хванахме
Седмь планини минахме
Тридесѧть души паднахме .

6

Богъ да убіе Невенко,
Твои-тѣ стари кумове,
Че тѧ Невенко кръстиха
Да вѣхнатъ любе за тебѣ,
Вече всй вѣхне не вѣхне
Ала азъ любе най вѣхна,
Кога на нива да ида
Азъ сѧ на Бога не молѧ

Нива-та да си из' ора,
Нъ са на Бога по моли
Рало-то да си потроша.
На назадъ да са повжрна
Та покрай вазе да мина.
Дано та вида некждѣ,
Яко та любе не видя,
То барем да тж азъ чуя,
Гдѣ на мама си хоратишь
Твои-тѣ сладки думици
Твои-тѣ крѣхкы смѣховци.
Байне ле бачко Иване!
Пусто сьмь платно заткала,
На день по педя натквамь
А въ неделя по лакжтъ,
Отъ станъ често да излазямъ
За тебѣ любѣ да глѣдамь.
Гдѣ оремь черно угаре
Съ тыя черни биволе,
И на биволе хоратишь,
Орете черни биволе
Да из' оремъ черно угаре,
Да сѣешь бѣла пшеница
Съ Невенка да я по жжнемь.

7

Седналъ е Стефанъ сиромахъ,

Вечерѫ да си вечерѫ
Съ булка-та си Еленка,
Съ двѣ-тѣ си мѫжкы рожбици,
Али сѫ вечерѫ ли сѫ
Вино-то имъ сѫ свършило,
Станала булка Еленка
Въ долни зимници дойде
Та вино да си на точи
На прага сѫ е запрѣла
Да слуша булка Еленка,
Что ще да дума за неѫ
Майка ѝ свекрѫвъ-та ѝ,
Стефану майка думаше
Сыно Стефане Стефане!
А отъ сѫди си булка-та
Че ми сѫ вече нерамѫ,
Пьть ми е вчера минала
Като сѫ крѫстехъ срѣдъ кѫщи,
И ходи вечеръ по дигене-тѣ
Та си съ терзїи игрле.
До гдѣ издума майка ѝ
Еленка влезе въ кѫщи,
Стефанъ Еленкѫ думаше
Еленко пръво любеле,
А извади ми Еленко
Вѣнчана-та ми прѣмѣна
Че ми е дошло на умать,

За мойто добро ергенство
И за твое-то момниство,
Премени Петра и павла
Утрѣ щемь вѫ церква дандемь,
Ходиха и си дойдоха.
Стефанѫ Еленкы думаше
Еленке пѫрво либеле,
Чулѫ сьмь азѫ думи за тебѣ
Че свекрѫвѫ си не слушашь,
Доде си това издума
Извади сабѧ Френгіѧ,
Та ѝ главица отсече.
Главица-та ѝ скачаше
Іоще сѫ ѧзыкѫ думаше.
Стефане пѫрво либеле,
Что ти лошаво направихѫ
Что ти насрѣща продумахѫ,
Зачто послуша майка си?
Тѧ ми е голѧмѫ душманинѫ.
Стефану жѧлба до жалѧ;
Та сѧ прободе вѫ срьце-то,
Че на майка си думаше
Седи ми мале самичка
Седи ми Іоще лесувай.

8

Мома либе много заклина

И тѧ сѫлзи твьрдо го молила.
Недѣй любе никомꙋ да казвашь
Нити да сѧ предъ хора-та струвашь.
Че ты мене отъ все сердце любишь,
И ꙋ майка често ми доходишь.
Зачто-то сѧ хора завистливы
Да ни сразѧтъ они сѧ готовы.
Недѣй любе кога-то мѧ виждашь
На седѧнка даими сѧ обаждашь.
Ни кога-то въ хоро-то излѣзвашь
Недѣй да сѧ ты до мене ꙋкащашь.
Нъ отъ срѣща като да тѧ глѣдамь
Съ пълно срьце и да ты сѧ радвамь.
Я и азъ ща да сьмь ти душманка
Прѣдъ хора-та на съборъ и въ седѧнка.
Нъ на тайно само тебѣ викамъ
Твое имѧ сладко любе! викамъ.

9

Что е. сѧ моме замислила?
Да ли си стадо изгубила,
Или ти е майка болна,
Или ти сѧ братъ разсьрдилъ;
Яко си стадо изгубила?
Азъ ще ти го днесь намѣра,
Яко ти е майкъ болна?
Азъ ще неѧ да изцѣрѧ.

Ако ти сѧ братъ разсрьдилъ?
Азъ го завчасъ умирѧвамь.
Не сьмь стадо изгубила
Нѣго братъ ми добрѣ пази.
И майка ми нее болна
Платно тѫче та удома.
Нито ми сѧ братъ разсрьдилъ
Зачто-то онъ обича.
Нъ азъ имамъ вѣрно любе
Което е на дълеко,
И ми казватъ че е болно,
Отъ зла болесть безъ понуда,
Гдѣ не вижда своѧ майка.
Отъ сестрица гласъ нечюе.
Нито вижда вѣрно любе,
Кое да го разговори,
И му даде церове-тѣ
Сладкы думы и цѣлувкы.

10

Чюло ли сѧ е разбрало,
Че е скѫпіѧ станало,
Да ти е това отъ бога
Или го крыѧтъ хора-та
Іоще за скѫпи години.
Не било това отъ бога
Нито ге крыли хора-та,

Їоще за скжпи годнни.
Нх чюло ли сл разбрало
Сынх ваша на сждх да кира,
Като младх Стоянх баща си.
Подх конь му ногы подкова
Назадх му ржчѣ увръза,
Та го на Стамболх закара
И тамх го сждх неотсждн.
А той го назадх повърна
Та го закара вх гората
Вх гора-та на планнна-та.
Имало тамо езеро.
Вх езеро да јо удави.
Баща Стояну думаше:
Сыно Стоене Стоене!
Днескаа е сыно сжбота,
Утрѣ е свята недѣля.
Нїе сме сыно христяне
Пристыпи сыно до мене,
Та ми ржцѣ-тѣ отвръжи,
Та да сл сыно прекржста
На бога да сл помоля.
Да но ти акжлх непжани
Това сх мен' ты да нечинишь.
Той е преетьпилх млада стоянх
Ржцѣ-тѣ да му отверже,
А той го їоще пристегна.

Баща му слъзи порони
Стояна люто кълнеше.
Да даде Господь сыноле,
Твърдѣ разуменъ да станешь,
Въ ржка хлѣба да носишь
Я да не знаешь да ядешь,
Въ черкова сыно да идешь
Да незнашь да ся прекрѫстнишь.
Что имашь мжжкы дѣчица
Кіораби сыно да станѫть,
Гдѣ седя Господь да слуша
Пуста ся клетва сбевало,
Въ тыж жалбы голѣмы.
Па си вясѣдна младъ стоянъ;
Негово конче хранено
Та камъ дома си утиде
Покрай дворове ходеше,
Яла незнае да влезе.
Негов любе петкана,
По двори ходи и плаче,
Бѣли си ржцѣ кржшеше
Стояна люто кжл-еше.
Ла даде Господь стояне!
Да даде Господь анкеле,
Да идешь да ся невжрнешь.
Что правишь съ баща рожденый?
Гдѣ да си любе да дойдешь,

Да виднишь мжжкы дечица
Кое сакато кїораво,
Че какъ щемь дажды глѣдаме.
Кат' за чю стоянъ таз' дума,
Бржзо са назадъ повжрна
Та при баща си отиде,
Отъ джлечь му са поклана.
Отъ влизу му са молеше,
Прости ми тейко грѣхове.
Что сьмь съ тебѣ учинилъ,
Баща стояну думаше:
Сыно стояне стояне!
Држза са кона престига
Люта са клетва нестига,
Что-то сьмь реклъ да кжде.

11

Кани са село да бѣга
Кой гокѣ любе кой долѣ,
Стоянъ петкана говори:
Любе петкано петкано!
Кани са село да бѣга
А рѣчи любе майци си
Майци си любе баща си,
На едно село да идеме
Та двама да са земеме.
Тамамъ е стоянъ изрiкжлъ,

Побѣгна село калина,
Петканинъ баща побягна
Въ голямо село кримена.
Стояну баща побягна
Въ голямо село боровань.
Въскачнялъ ся е младъ Стоянъ
На боровански могили,
Сиво си стадо пасяше
И съ медень кавалъ свиряше.
Като свиряше думаше:
Сечко мѣсячко милъ братецъ
Като ми грѣешь по свѣта,
Виднишь ли село гримена
Виднишь ли любе петкана,
Ходили както ходяше,
Носили какво носише,
Пѣе ли кякво пѣяше,
Споманва ьи ма въ пѣсны-тѣ.
Мѣсяцъ стояну говори:
Азъ си свѣта високо,
И видя село кримена
И видя любе петкана,
Ходи си както ходѣше
И пѣе както пѣеше
Ала чернѣе за тебѣ,
Какво-то и ты за нея.

12

Дойнеле! огрѣяла,
Дойнеле, мѣсячинка.
Д. низъ подъ облакъ
Д. рогъ подала.
Д. небо звѣзды
Д. опсипали.
Д. да си види
Д. чіе хоро,
Д. най хубаво
Д. най гиздаво
Д. най голямо.
Д. овчарско-то,
Д. най голямо
Д. най хубаво
Д. най гиздаво.
Д. съ патерньки
Д. обградено. . . . .

13

Момиче, момиче!
Гиди мряна рыбо.
Не стой срѣща мене
Изгорѣхъ за тебѣ,
Като лень за вода
Босилекъ за рога. . .
Момиче му каже

Гори либе гори,
И азъ така гора
Нема что да стора.
Стара майка имамъ
Вжрла е душманка.
На вода да ида
А тя ма непуща,
Нъ ми тихо дума
И кротко мя моли.
Седи като седи
Седи злато седи,
Седи недѣй ходи.
Яко вода нема
Мама ще ти доне.

14

Дѣлили ся девять брате,
Дѣвять брате осьмь снахы.
Вси викнаха осьмь брате
На най малый тѣхный братецъ,
Ты Микуле най младъ братецъ
Ты ни кжща бре съсипа,
Съ твойтѣ брате побратиме
И съ твойтѣ посестрими.
Заманъ крайно адешь пиешь
Адешь пиешь веселишся.
Кога Микулъ това дочулъ

Че отъ брате завистъ има,
А то му ся нажалило,
Та зи влезе у зимници
Тa искара три секеми
Товари гы съ имане,
Па отиде на планина
Та распжна три чаджра,
Единъ зеленъ другый червенъ,
А третыя сухо злато.
Па си седна подъ чаджри
Курдиса ся на ядене,
На песне на веселба.
И тамъ Янкула найдоха
Побратиме пріятелій
Пріятели посестрими.

15

Черна-Іока невясто!
Что си рано ранила?
Дважды по рано отъ зора
Трижды по рано отъ петли.
Ранила сьмь ранила,
Че самь чюла разбраала,
Лике ми болно лежало
На вржхъ на стара планина.
Что му е было постеля?
Зелена рачна мурава.

Что му е было возглавѣ?
Студенъ ми камѫкъ четврьтитъ.
Что му е было покрывка?
Есена слама крѫста-та.
Что му е было сеничци?
Два орла са сѧ віяли,
Стоѧну сенка правили.
А Стоянъ имъ сѧ молеше:
Війте сѧ війте два орла
Два орла до два гарвана,
По на горѣ сѧ вдигнете.
Догдѣ ми душа излѣзе.
Таче са тога спусенете;
Черни сѧ крѫвы напійте,
Бѣло сѧ мѣсо наѧждьте.
Десна ми рѫка не ѧждте,
И на рѫка-та рѫкава,
И на прѫсте-т прѫстоена.
Нъ ѧ земе-те, земе-те,
Та ѧ носете, носете.
Гдѣ то видите каменъ дворъ,
Каменъ дворъ порти железни.
Въ дворове нова градина
Въ градина дрьво високо,
Подъ дрьво студенъ кладенецъ,
А вы ѧ тамо пусенете.
Ут,о ще рани майками,

Водица да си налѣе.
Та ще си найде ржка-та
И на ржка-та ржкава,
И на пръсте-те пръстена.
Да знае мой-та майчица.
Кога ми риза крунла,
На великіѧ четвръткъ,
Іоще ѧ мама ушила.
На размѣтныѧ понделникъ.

16

Тодорке ле черно-ока,
Черно-ока грыво-ока.
Яко мислишь да сѧ женишь
Я ты незимай орача,
Че орача весъ день денецъ,
На оранѣ на копанѣ.
Вечеръ дойде отъ оранѣ
Отъ оранѣ отъ копанѣ,
Каленъ мокъръ до колене:
Язъ го кана да вечерѧ
Той сѧ кани да мѧ біе.
Съ копрала-та отъ страха-та,
Съ тесла-та отъ поясъ-тъ,
Съ палешникъ-тъ отъ буджакъ-тъ.
Нъ си земи младо гърче,
Че гърче-то весъ день денецъ

Весь день денецъ на дюкяна,
Вечеръ дойде отъ дюкяна,
Азъ го кана да вечеря
Той ма кани да лягаме,
Да шегува да врагува.

17

Ой сжне сжне! ты что недойдешь
Ты что недойдешь да ма сжбуднишь.
Да си заржчамь на пръво любе,
Да си не піе на тунджа ржка-
На тунджа ржка вода студена.
Че са летали два бѣли снага,
И подухли са два бѣли вапора,
Та са стопили два бѣли снѣга,
Та са потекли двѣ бѣли ржкы,
Та си са смили всякжкви билкы.
Та ще непіе было раздѣлно
Та ще отдѣли мене отъ него,
Мене отъ него, него отъ мене.

18

Заспал мома край море
Край море край бялъ дунавъ,
Подъ това дрьво высоко,
Силенъ е вѣтъръ подухналъ,
Отбрули зжрно маслина

Удари мома Калина.
Мома ся отъ сънъ разбуди
Та си ватър-тъ калнеше,
Ветре ле загорениму!
Духналъ ми ветре невейналъ
Какви си съне сънувахъ.
Троица идатъ презъ море,
Единъ ми даде ябалка,
Другый ми даде пръстенче,
Третый ми лице цалува.
Гдѣ-то ми даде ябалка
На гърло да му израсте.
Гдѣ-то ми даде прьстенче
Презъ него да ся превовре.
Гдѣ-то ми лице цѣлува
Здравь и живъ да си ми дойде.

19

Тодорке ле черно ока!
Черно-ока бяло-лика.
Гдѣ кждѣ си поглѣднала
Всякому си ядъ задала,
Съ Ивана си хоратила
Ивану си болесть дала
Лежи Иванъ та умира,
Надъ Ивана майка стуи,
Майка стуи глава държи.

Стани сыно отъ постела
Отъ постела отъ възглавѣ.
Та поглѣдай въ срѣдѣ село
Каквы хора три сѧ віѧтъ,
Юнакъ сынко до юнака
И мома сыно до мома.
Я до Тодора двамина,
Двамина луди и млады.
Иванъ майци си думаше,
Иди й рѣчи малеле
Бар' наша рода да земе.
Зачто азъ вече умирамь.

20

Хубава си Драгано,
Хубава си гиздава.
За лудо си хубава,
По залудо гиздава.
Зачто имашь майка зла,
Та тѧ индѣ непуща,
Ни съ моми-тѣ на невѧнъ,
Ни съ момци-тѣ на зäравецъ,
Ни въ невѣсти на вода.
Богъ помогна Драгани,
Разболѧ сѧ майка й,
Та поиска водица
Отъ буковецъ кладенецъ.

Грабнала е Драгана
До двѣ вѫли вакѫре,
Та на вода отиде
На буковецъ кладенецъ.
Тамъ завари Драгана
До три хора играѭть,
Прьво хоро юначко,
Друго хоро невасты,
Трете хоро дѣвойкы.
Не хвана са Драгана,
Ни въ дѣвойкы въ невасти,
Нъ са хвана Драгана,
Въ срѣдѣ хоро юначко
До Иліѩ гидіѩ.
Иліѩ вива повивл,
Драгани поѩсъ извива,
Иліѩ стѫпа постѫпа,
Драгани поли застѫпа.

21

Момичeнце мѫничко!
Что ма често поглѣдувашь?
И по често намигувашь.
Тебе са прави забравнхта,
Забравнхта преколехта,
Кѫдѣ ходѩ тебѣ мила.
Въ кѫщи влезѣшь тебѣ слушамъ

Ѧзнѫ изл҄ѣзешь тебѣ глѣдамъ,
Іощ' що тебѣ да попитамъ.
Сѫ кого лѧгашь и станувашь
Койти бръжка въ пазушкы-тѣ!
Койти вади абнлкы-тѣ?
Бре! иначе лудо младо,
Сѫ мома лѧгашь сѫ мома ставашь,
Мама бръжка въ пазухы-тѣ,
Мама вади абалкы тѣ,
Една змиина друга катна.

22

Тодоро ле любеле!
Что ми не си казала?
Кога си мѧ любила.
И азъ тебѣ да люба
Да' люби тоте да гала.
Вчера ходихъ на пазаръ,
Ярмаганъ сьмь донеслъ
Бѣло гроздѣ сѫ пръчка-та
Жѫлта дюла сѫ листа-та,
Нема кому да го дамь.
Легнахъ мало да поспа,
На сьнь ми сѧ при сѫнии
Че си при мен' легнала,
Сепнахъ та сѧ сѫбудихъ,
Пусто масто безъ тебѣ

Студенъ каминкъ при мене.

23

Сыно Иване, Иване!
Вдигни глава отъ возглавѣ
Милно сърдце отъ постелѧ.
Да видишь сыно Иване,
Кѫкво добро въ пѫта-тъ мина,
Поли-тѣ му слѫнце грѣѧть,
Рыкаве му месѧчини,
Очи му черни черешн,
Вѣжды му тьнкы гайтане,
Клѣпкы му рѣсни гердане.
Мѫлчи мале онѣмѧла,
Съ двѣ-тѣ очи ослѣпѧла.
Язъ отъ това добро лежа,
Сега става девѧть годинъ,
Ни умирамъ ни оздравѧмъ.

24

Бре Радо, бре кара-гюзелъ?
Довечера ще да дойда,
На ваша гюзелъ седѧнка,
И майка ще си доведа
Ты да си мари станала,
Постелѧ да си постлала,
Възглавѣ да си метнала.

Вамь да тѧ майка хареса,
За снаха и за дѫщерѧ.
Бре гидійска та дѫщерѧ.
Кога гы видѧ че идать,
Нито е диванъ станала
Нито постелѧ постлала,
Нито възглавѣ метнала.
Пакъ си ѧ майка хареса,
За снаха и за дъщерѧ.

25

Милко ле мчана баева!
Что има моми хубави,
Въ ваша долнѧ махала,
И по хубави невѣсти,
И кара-гюзелъ дѣвойка.
Хайде мѧ Милко похвали
На некоѧ ваша комшійк.
Байнеле бате Иване
На тутра да тѧ похвалѧ?
Гдѣ има мома хубава
Тѣ ѭ все наша роднина.
Гдѣ има куцо сакато,
То нее наша роднина.
Милко ле милна баева
Ѧ стани рано въ неделѧ,
Омій сѧ малко уплѣти

Измети равни дворове .
Донеси вода студена
Та ѭ на двори остави,
Да сѧ уте убнетри
Тачи погледни въ вода
Кого-то видишь въ неѭ,
Него ще качо да земе .
Станала рано въ недѣлѧ,
Та сѧ омила уплѣла
Измела равни дворове,
Донела вода студена,
На срѣдѫ двори ѭ остави .
Да сѧ утае убнетры
Кат' сѧ надъ вода наднела
Сама сѧ Милка видѣла .
Кат' сѧ видѣла поклела,
Чюма-тѧ зела баеле
Че какъ щемъ да сѧ земеме,
Като сме пуста роднина,
Моѧ майка и твой бабайко
Първички два братучеде,
А мы сме съ тебѣ повторни .
Милко ле милна баева,
Хубава мома родъ нема,
Друбно каманв брой нема
Широко поле ходъ нема,
Дълбока вода бродъ нема,

И черно море гледъ нема.

26

Презъ село турци минаха
Юнака вързанъ караха,
Съ терзиска черна пушїа.
Гдѣ си го срѣщна молица
Та му са крѣхко насмала.
Юнакъ й тихо говори:
Смеймиса кузумъ смеймиса,
Мене за кражба некаратъ
Нъ каратъ мене за тебѣ
Че та самь кузумъ полюбилъ
На твоа дѣсна бузица,
Между твой черни очички,
И тьнка снага покржшилъ
Като стамболска севлїа.

27

За искали са Драгана,
Отъ солунъ града голама.
Майка а дава недава,
Девать та брате недавать.
Братъ й а Лазаръ даваше,
Хайдете да а дадеме
Да си са мамо находа,
Въ дъжлечно село на госте,

Ка си сѧ майча налѫхамъ
Наше то конче хранено.
Станаха та ѧ дадоха,
Ког' сѧ Драгана извѣли
Черна сѧ чюма вѫвели.
Тѫ е морила злобила
Драганини девѧь братче-та,
Драгкнина-та майчица,
Всѧка сѫбота ходеше.
Сынове да прелива.
Всичкы сынове преливва
Лазара не преливваше,
Нѫ си до люто кѫлеше.
Анатема-та Лазаре,
Чѧ си ми даде Драгана,
Вѫ Солуна града голѧма.
То сѧ на Бога нажали
То си вѫскрѫснлѫ Лазара;
Носило вѫ конь престорилѫ
А покрывка-та на седло.
Стана ми Лазарѫ качисѧ
Та на Солуна утиде,
Вѫ Солуна хоро играѧть
Драгана води хорото.
Като видѣла брата си
Три пѫти хоро прекѫсна
Доде при братѫ си утиде,

Та си му ржка цалува
И на брата си говори:
Брате Лазаре Лазаре!
Что ми на мухузъ мернишешь?
Сестро Драгано Драгано.
Голѧма града градиме
Майка ни нее втасала;
Пранѣ да си ни опере.
Таче ѧ отъ тамъ поведе
При майка й да заведе.
Вржваха что ми вржваха
Минаха поле широко,
Нзстаха гора зелена.
Въ гора-та пилци пѣѧха,
Гдѣ сѧ е чгло видѣло,
Мржтво съ живо да ходи,
Като Драгана съ съ брата си.
Драгана брату говори:
Брате Лъзаре Лазаре!
Зачто тѣз' пилци тжй пѣѧть?
Въ тжз' гора сестро тжй пѣѧть.
Вржваха что ми вржваха,
Утигнаха грозе голѣмо,
Лазаръ Драгани говори,
Ты вржви сестро Драгано.
Язъ ща тука да остана
Че съмь въ церква-та граматикъ

Та ще кандила да пада.
А Драгана си утиде
Та си на порти потропа,
Майка Драгани говори:
Чюкай ми чюкай чюмоле,
Че малко ли ми изчукѫ,
До деветина сынове,
И мень ли искашь да земешь.
А Драгана й говори:
Вла ми мамо отвори,
То нее черна чюма,
Нѫ е дщерка-ти Драгана,
Стана майка й отвори
Юще й тихо говори:
Дщерко! Драгано, Драгано.
Че кой тѧ мари доведе,
Братя ми мѧ Лазарѫ доведе.
Тога сѧ двѣ-тѣ хваналли
А умрѣли сѧ пуснали.

28

Проклетъ былъ и триждь клетъ
Кой двѣ моми люби,
Като азъ сиромахъ,
Подъ срама останахъ.
Утидохъ при Дона,
Донке! отвори ми,

Дъждъ ма порой біе
По самурен кужух,
По зердава капа,
По кждрав перчемец,
По виты вѣждичкы,
По черни мустачкы.
Дона не отварж
Лято отговард.
Бре отъ тукъ лудино,
Бре отъ тукъ гидіо!
Иди си при Бона,
Че ти е по мила,
У тидохъ при Бона,
Боне! отвори ми,
Дъждъ ка порой біе,
По самурен кужух,
По зердава капа,
По кждрав перчемец,
По виты вѣждичкы,
По черни мустачкы.
Бона не отвара,
Люто отговара.
Бре отъ тукъ лудино!
Бре отъ тукъ гидіо!
Иди си при Дона,
Че тіе по мила.
Па така сиромахъ,

Между двѣ останѫхѫ,
Самъ да преношувамь,
Все дьждь да сапувамь.

ПѢСНЬ ВОЧИНЕНА ОТЪ ПРѢВОДИ-ТЕЛЕВѪ-ТѪ ЛЮБОВНИЦѪ.

Дошло е момче
Отъ планинѫ-тѫ,
Назлѫмъ Янке Сѫтѫбейко.
На равно поле
Въ село Сѫтѫ-бей,
Назлѫ Янке Сѫтѫбейко.
Та сѫ цѣнило
Младо даскалце, Н. Я. С.
Дѣца да учи
Моми да глѣдѫ, Н. Я. С.
Сѫглѣдало е
Хубавѫ Янкѫ, Н. Я. С.
Залюбило ѫ
И сгодило ѫ, Н. Я. С.
Ра ще ѫ води
На планинѫ-тѫ, Н. Я. С.
Да видѫть чудо
Моми планинкы, Н. Я. С.
Кѫдѣ е растло?
Това момиче, Н. Я. С.
Кыдѣ у цѫвтѫлъ?

Този трьндафелъ, Н. Я. С.
Янкына коса
Тура икрнишимъ, Н. Я. С.
Янкыно чело
Ялтжнъ хамалліж, Н. Я. С.
Янкыни вѣжды
Морскы піявици, Н. Я. С.
Янкыно клѣпкы
Крыла ластовици, Н. Я. С.
Янкыни очи
Вышни черѣши, Н. Я. С.
Янкыни зжбы
Ситна беєра, Н, Я. С.
Янкыни бузи
Червенъ трьндафелъ, Н. Я. С.
Янкына уста
Съ пара разрѧзана, Н. Я. С.
Янкыно гжрло
Свѣтлж мѣсѧчинж, Н. Я. С.
Янкынж снагж
Фиданъ въ градинж, Н. Я. С.
Кждѣ Янка ходи
Кат' че хоро води, Н Я. С.
Кат' сѧ Янкж смѣє
Кат' че вноєръ сѣє, Н. Я. С.
Отъ Янкыно лице
Ѧсно слжнце грѣє, Н Я. С.

НА СВАДБА.

1

Мале ле не рѣкохъ ли ти,
Мале ле неказахъ ли ти?
Не храни мома хубава,
Не сади лозѣ голамо,
Дощѫтъ ми мамо сватове,
Испищатъ мамо вино-то,
Отвещѫть мамо мома-та
И ти щешь тръна на вода,
Еднождь щешь мамо престѫпи
И двождь щешь мамо отдѫхна,
Олеле, леле, дѫщерїо!
Твоето ситно ходене,
Твоѫта бѫрза водица.

2

Ела са свръше свиваше
Мома сѫ съ майка прощава.
Прости ми мале прости ми,
Въ чюжда ща кѫща да дан
Чюжда ща майка да майча,
Чюжды щп каща да баща,
Чюжды ща брата да братѫ,
И чюжды сестры да сестра.

3

Повѣдоха дѣвойка
Уникнаха дворове,
На момини дворове,
Ситна роса росеше,
На момковы дворове,
Ясно слжнце огрѣло.
Момина-та майчица,
Сж крондилж вино носеше
Та сватове служеше,
Пьйте ми яжте сватове,
Сж добромж да ся заповиимж.

4

Заварни ся дѣвойко!
Та си на майка заржчай,
Босилекж да ти залива,
Вечерж вж утро сж водица,
На пладнина сж ѣенчица.

5

Ой ты стего момскы стего!
Что си видѣлж та трепережь,
Те пржва щешь да трепережь,
Предж кумове предж сватове,
Предж девере предж зжлвици.

6

Овѣнчо вакѫлъ каматенъ,
Сега ща тебѣ да кажа,
Че ма е мама годила,
Въ село-то за башь мома-ту‘
За тънка Димка висока,
Тебѣ на свадба ще карамъ,
Овенъ Стояну говори:
Якое вакла мома-та,
Мене на свадба закарай,
Яко е руса мома-та
Брата келчина закарай
Мома-та ми е руенчка
Ала ща тебѣ да карамъ.

7

Мари мале, мила мале!
Что ти толкова додевахъ,
Та мѫ мѫнинка погоды,
Погоди мамо пожени,
Та незнадъ още да прѣда,
Да прѣда мамо да тѫча,
На свекѫръ да сѫ срамувамъ,
На свекѫръ и на свекрѫва.

8

Драгано хайде да идемь,
Драгано въ гора зелена,

Драганô ѧнлекъ да беремь?
Идете дружкы идете,
Азъ сьмь си вчера ходила
Та сьмь си много набрала,
Пълни ми равни пазухы.

9

Ой Ракніо дѣвойко!
Не пѣй рано въ недѣлѧ.
Конь ти гласе познава,
Тане рачи да пасе
Ситна трева зелена,
И нерачи да піе,
Бистра вода студена.

10

Калинчице капчице!
Капни байну на лице,
Чее байно задрѣмалъ,
Да сѧ байну сѫбуди,
Да види байно что люби.

11

Роса росеше, тревá растеше,
Пауне хврькать, та пера падать,
Та ги гы сѫбирать малкы-тѣ момн.
Та ги гы давать по овчаре-то.

12

Мари дѣвойко, дѣвойко!
Мари единичка у майка,
И Ѳетавиничка у тейка.
Отъ медъ ли ти са уста-та,
Или отъ невянъ очи-те,
Та не смѣешь да ма поглѣднешь,
И дума да ми продумашь.

ОТЕЧЕСТВО.

Бѫлгаріѧ азъ бѣдна, бѣдна и окаянна,
Отъ любродство и отъ мисли азъ піяна.
Какво да праѧ сама, какво да стора?
Кога немамь баремь пѧть согласни хора.
Които да ма пожѧлать съ любородство,
Да ма извавѧть отъ тѫзъ' темнота и робство.
Кѫдѣ си любовъ зачто ма остави?
О мое съгласіе зачто ма забрави?
Зачто у насъ любезни сами не си дойдѫть,
Нъ по горы и по планини ходѧть.
Елате да са съберемъ сега о милій!
И да покажемь както прежде сме были.
Въ другы работи са вситѣ съгласѧвать.
А за помощь кога требѣ тога хичь недавать.